

Et konkurrence-frit fællesskab

Vi er på vej ind i 500-året for den lutherske reformation. Det hele begyndte i Wittenberg, hvor Martin Luther var munk og professor på universitetet.

Han havde gennem hele sin opvækst været bange for ikke at slå til. Han havde været bange for sin far, og for dennes blanding af forventninger og krav til Luther. Faderen var streng og hårdtarbejdende, og han forventede en lige så stor arbejdsomhed af sine børn.

Faderens hårdhed overførte Luther til sit gudsbillede. Gud var streng, men retfærdig. Og derfor gjorde den unge Luther alt for at kunne stå retfærdig i Guds øjne. Han valgte at gå

Martin Luther

i det strengeste kloster: et augustinereremit-kloster. Han var hård ved sig selv i både det daglige arbejde og i bønnerne. Men lige meget hjalp det. Han havde konstant en fornemmelse af ikke at slå til. Han følte sig fanget i synden. Han havde det som en mand, der var fanget i kviksand: Jo mere han sparkede og masede for at komme op af syndens dynd, jo længere sank han ned. Han frygtede for Guds evige straf.

Og så en dag, da han var ved at forberede sig på en gennemgang af Romerbrevet, kom han til at læse Romerbrevet kapitel 1, vers 17, hvor der står: "For i evangeliet åbenbares Guds retfærdighed af tro til tro – som der står skrevet: "Den retfærdige skal leve af tro"".

Da var det som om, der faldt skæl fra hans øjne. *Den retfærdige skal leve af tro.* Vi skal altså ikke selv kæmpe os frem til retfærdigheden ved at øve gode gerninger. Nej, retfærdigheden skænkes os som gave. Gud elsker os så højt, at han tog vor skyld og utilstrækkelighed på sig, og skænkede os livet – både her og nu og i al evighed. Luther så, at vi er mere end det, vi præsterer. - At vi er elsket forud!

Det blev til en utrolig befrielse – og det betød en revolution i hans liv. Han slog 95 teser op på slotskirkedøren i Wittenberg, hvor han gjorde op med salget af affadsbreve. Som om man kan købe sig til retfærdigheden! Som om den rige, der har penge, kan slippe for straf og skærsild, mens den fattige, som ikke

De 95 teser i Wittenberg

har penge til at købe aflad, må lide! Sådan er Gud ikke! – Det læste Luther ud af skriften, og derfor oversatte han den til folks modersmål, så de selv kunne se, at Gud er den, der elsker *på forhånd*. Den, der gav sig selv for os, for at vi kunne få livet på ny. For at håbet også kunne skinne for os i vores liv – selv der, hvor det synes mest håbløst.

Luther illustrerer dette i salmen ”Nu fryde sig hver kristen mand” (Den Danske Salmebog nr. 487):

*2. I Djævlens fængsel var jeg sat,
jeg var fordømt til døde,
min synd mig knuged dag og nat
med megen angst og møde;
jeg altid dybere sank ned,
der var ej vej til salighed,
i synden var jeg fangen.*

*7. Nu siger han: Kom bid til mig,
tag evigt liv til gave!
Jeg led den bitre død for dig,
at du den arv skal have;
nu er jeg din, og du er min,
min bolig skal og være din,
os skal ej Fjenden skille.*

Denne erkendelse har vi også brug for at blive mindet om i dag, hvor vi ellers får tudet ørerne fulde af, at ”vi er det, vi præsterer”.

En gymnasieelev fra Øregård Gymnasium udtrykte det således i Politiken:

”Nu flygter jeg ind i kirken for at slippe for konkurrencestaten. Jeg er træt af et samfund, hvor man skal præstere, score høje karakterer, damer, komme hurtigt gennem uddannelsen, lægge lækre billeder på Instagram, være bedst, klogest, hurtigst. En dag opsøgte jeg Marmorkirken i København. Her oplevede jeg for første gang et konkurrencefrit fællesskab, der har lært mig ro, fordybelse og ydmyghed. Nu er jeg i kirke hver søndag.”

Må Møltrup Optagelseshjem også være et sådant konkurrence-frit fællesskab – præget af evangeliets kærlige tiltale, hvor vi møder hinanden, som vi er, og hvor vi tør se hinanden med Guds øjne som helt unikke og uendeligt værdifulde skabninger. - Og hvor vi har et fællesskab, som ikke lukker sig om sig selv, men deler rundhåndet ud af det, vi har fået givet – både til hinanden og til det samfund vi er en del af.

- Formand biskop Henrik Stubejær